

trapatida la “plena autonomia”. Les úniques polítiques que haurien de romandre a Itàlia serien la política monetària, la política exterior i la política de defensa.

Al seu torn, el Partit de la Llibertat, de caire dretà i nacionalista, aposta pel model d'estat lliure. “Per què hem de ser nosaltres, precisament, que salvem Itàlia?”, pregunta Ulli Mair, el president del partit. “Nosaltres no l'hem causat, tot aquest embolic.” D'aquí a poc, aquest partit vol presentar un esborrany de constitució que explicaria com seria el funcionament de l'estat lliure del Tirol del Sud.

Les enquestes assenyalen que les idees independentistes tenen més acceptació, sobretot entre els joves, i que el nombre de militants del Partit de la Llibertat i del moviment independentista Llibertat Sudtirolesa ha crescut clarament. L'opinió que en té el polític Günther Pallaver és que la província viu un tomb cap a la dreta.

Si, a principi de la dècada dels 70, el 90% dels habitants del Tirol del Sud s'haurien identificat com una autonomia limitada, avui aquesta proporció ha baixat fins al 60%. “Aquest conflicte es pot agreujar encara més en el futur”, afirma Pallaver. Segons el polític, s'observa que l'electorat de parla alemanya s'inclina cada vegada més cap a la dreta, i és probable que en un futur no solament els diputats dòcils del Partit Popular del Tirol del Sud seguïn al parlament romà, sinó que també hi trobem els representants dels partits més difícils d'accontentar.

Luis Durnwalder, després de 22 anys d'ocupar el càrrec de governador —ja és conegut per *Luisnador* i *l'etern Durnwalder*—, refusa aquest plantejament. “El Tirol del Sud també ha de contribuir a fer front a la crisi”, va dir després d'una reunió amb Mario Monti a Roma. “Encara anem al mateix vaixell que Itàlia, però no hem d'oblidar que els ciutadans del Tirol del Sud som passatgers de primera classe.”

Alexandra Absacher
© *Der Spiegel*
Traducció d'Adel Abugren

“Si sóc elegit,
França farà
un tomb”

El candidat socialista a la presidència francesa, François Hollande, reacciona a la negativa de la cancellera alemanya, Angela Merkel, de rebre'l i justifica la seua decisió de tornar a negociar el pacte fiscal europeu en cas de ser escollit president de França el dia 6 de maig.

François Hollande, l'opositor socialista de Nicolas Sarkozy, té bones perspectives per a ser escollit president el dia 6 de maig. Ell és l'home que tem Angela Merkel, perquè n'ha posat en dubte el llegat europeu. Hollande vol renegociar el pacte fiscal que van acordar el desembre passat 25 països membres de la Unió Europea per a rescatar la zona euro. A més a més, Merkel dóna obertament el seu suport a Sarkozy i, fins ara, s'ha negat a rebre Hollande a Berlín. Hollande, de 57 anys, va ser president del Partit Socialista des del 1997 al 2008.

No ha estat mai ministre ni cap del govern, però ara tindria l'oportunitat de ser el segon cap d'estat d'esquerres de la cinquena República Francesa després de François Mitterrand, sota la presidència del qual Hollande va començar la seua carrera política, el 1981.

—Senyor Hollande, si el 6 de maig fóssiu escollit president de França, quin seria el vostre primer viatge a l'estranger?

—A Berlín, a reunir-me amb la cancellera Angela Merkel.

en un partit conservador. El fet que compta és que, en cas de ser escollit a les eleccions, estiguem en condicions de mantenir les bones relacions entre els nostres països.

—**No li guardeu gens de rancor?**

—No. Sarkozy i Merkel han treballat junts amb molta sinceritat, a vegades amb més i a vegades amb menys, i em fa l'efecte que al final la cancellera i el president han trobat una relació equilibrada. El pacte fiscal de què ambdós han estat responsables porta, sense cap dubte, la signatura de la senyora Merkel.

—**Heu incomodat la presidenta alemanya perquè exigiu de renegociar el pacte fiscal de la Unió Europea que compromet els països a estalviar. En cas que siguem escollit president, la vostra primera reunió podria ser molesta?**

—No seria molesta per a ningú. Per a mi seria una oportunitat de deixar clar què vull: una nova orientació d'Europa cap a un creixement més gran. És una necessitat que el pacte fiscal ha passat per alt.

—**Voleu dir que us presentaríeu com un guanyador desafiant? O bé seria més aviat amb una actitud d'humilitat?**

—Ni l'una cosa ni l'altra. Tinc un gran respecte per la senyora Merkel, però també pel poble alemany que, com se sap, el setembre del 2013 farà eleccions. I tothom sap que, com a socialista, tinc unes bones relacions amb el Partit Socialdemòcrata alemany.

—**No tan sols heu incomodat la senyora Merkel, sinó que també hi ha caps d'estat europeus que s'han sentit molestos. No us fa por de convertir-vos en una mena d'intocable a Europa?**

—No, en absolut. Ara mateix tinc prevista una visita al president polonès Komorowski i, a Itàlia, el president Napolitano també m'ha convidat a reunir-m'hi. He estat a Brussel·les amb el president de la Comissió Europea i també amb Ashton, l'alta representant per als Afers Estrangers. He de continuar la llista?

—**Parlem de qui no vol trobar-se amb vos. La notícia del fet que la senyora Merkel i més caps d'estat no vulguen reunir-se amb vos ha suscitat preocupació a França.**

—**Voleu dir que, tot i que fins ara la senyora Merkel no us ha volgut veure, es trobaria obligada a reunir-se amb vos després de ser nomenat president?**

—Jo no obligue ningú. Només he assenyalat que estic disposat a reunir-m'hi abans de les eleccions si n'hi ha l'oportunitat. Fins ara no ha estat possible. Entenc els motius de la senyora Merkel; al cap i a la fi només dóna suport a qui ocupa el càrrec.

—**Us ha fet arribar una negativa formal?**

—No, però crec que no té cap sentit insistir-hi. Ja li he fet arribar la meva disposició de trobar-nos, però no hi ha hagut cap reacció.

—**És a dir, una negativa humiliant.**

—És evident que la cancellera pot decidir lliurement la seua conducta durant la campanya electoral d'un país amb tan bones relacions i tan gran com és França. També entenc que la senyora Merkel done suport al senyor Sarkozy, perquè al cap i a la fi tots dos militen

—Jo no vaig escriure l'article que va aparèixer al setmanari *Der Spiegel*, d'això en sou testimonis. De tota manera, açò ha tingut dos efectes. Per una banda els francesos s'han preguntat seriosament sobre el perquè d'aquesta negativa de reunir-se amb mi. D'una altra, s'han succeït un seguit de desmentiments. No són els caps d'estat dels altres països que decideixen pels francesos qui sortirà escollit a les eleccions. Potser m'han ajudat sense saber-ho.

—**Dominique de Villepin va descriure el suport que la cancellera dóna a Sarkozy com "el bes de la mort".**

—De debò que jo no he demanat a Merkel que arrangés la meua elecció d'aquesta manera, però tots són sabedors de la meua posició pel que fa al pacte fiscal, i que després de les eleccions haurien de respectar-la. Si sóc elegit president, França farà un tomb respecte al govern de Nicolas Sarkozy, tant en la política interna com en la política exterior i en l'europea.

—**I d'aquesta manera us presenteu a França com el candidat que planta cara a Alemanya.**

—També sóc el candidat que veu ben clar que l'amistat franco-alemanya és una condició essencial per a Europa. I no em deixaré convèncer mai per declaracions que perjudiquen aquestes bones relacions.

—**Sí, aquesta amistat encara hi és. Ara, el vostre company de partit Arnaud Montebourg va afirmar que "la qüestió del nacionalisme alemany ha tornat gràcies a la política de caire bismarckià que practica la senyora Merkel". Us en desmarqueu, d'aquestes declaracions?**

—Crec que Helmut Schmidt va donar la millor resposta a aquestes declaracions durant el congrés de l'SPD. Els nostres pobles, les nostres elits polítiques, no poden recaure en els nacionalismes. No podem ser tan arrogants com de vegades tendim a ser els francesos. I un país gran amb una força econòmica tan important com la d'Alemanya no pot oblidar que ha d'agrair els seus èxits a la demanda de la resta de països europeus.

—**Heu retret a Sarkozy que França s'haja "sotmès" a Alemanya.**

—Crec que, durant els últims anys, França no ha sabut deixar clar davant els

nostres amics alemanys com és d'important d'introduir els eurobons com a mesura per a fer front a l'especulació i com és de necessari complementar la política d'estalvi amb el creixement econòmic. I açò és així perquè el meu país ha hagut de lluitar contra un dèficit elevat molt alarmant només perquè una agència d'avaluació de crèdit n'havia rebaixat la solvència, i això no era gens bo per a una relació de poder equilibrat.

—**Com voldríeu arranjar-ho?**

—Un president acabat d'escollir, amb tota una legislatura completa al davant, té inevitablement més pes que no un president al final del seu mandat. Si el poble francès valida el meu càrrec, la resta de països han d'escollir-nos. Per això mateix volia advertir tan prompte la resta de caps d'estat. M'hauran d'escollir.

—**Voleu dir que podríeu imposar a la resta d'Europa un canvi de rumb amb la vostra nova legitimitat?**

—Imposar, no. A Europa ningú no imposa res a ningú. Aquesta no és la meua idea ni tampoc la meua manera de ser. La Unió Europea sempre ha funcionat amb respecte, igualtat i confiança. Això no obstant, sense una renegociació no podem arribar als nostres objectius. Perquè, qui pensa realment, tret de potser unes poques persones a Alemanya, que podem reduir el nostre dèficit si no hi ha creixement?

—**La senyora Merkel, però, encara no ha negat la necessitat del creixement. El debat està en quin camí s'haurà de seguir per a aconseguir el creixement econòmic.**

—Millor que siga així. Això vol dir que partim del mateix punt.

—**La cancellera alemanya pensa que el pacte fiscal és l'únic camí de què disposa Europa per a reduir els deutes i rescatar l'euro. Què és que no us en fa el pes?**

—Només vull renegociar-lo. Però no tot, hi ha coses que em semblen raonables. Jo mateix m'he compromès a dissenyar un pressupost equilibrat, a arribar a una millor harmonització econòmica. Però allò que més em molesta és que al pacte fiscal no es diga res sobre el creixement econòmic. A més, tampoc no queda gaire clara la part que té a veure amb les sancions automàtiques, és a dir, què s'exigirà als països per a reduir el dèficit.

—**Aleshores què voleu aconseguir?**

—S'haurien de renegociar algunes disposicions. Per exemple, el Tribunal de Justícia Europeu. Sóc contrari a la capacitat del tribunal d'intervenir en la sobirania pressupostària nacional. Cap parlament no pot estar d'acord a restar subjecte a un tribunal de justícia.

—**I què me'n dieu de les penalitzacions automàtiques en els casos d'infraccions?**

—Són necessàries. No podem deixar que torne a passar com va passar amb el tractat de Maastrich.

—**Aleshores, per què no voleu que hi haja moderacions de deutes, al tractat?**

—Al tractat, no, però proposaria al parlament francès una llei que previera de reduir el deute pressupostari anualment fins que el 2017 aconseguim un pressupost equilibrat.

—**El creixement no es pot conjurar amb un decret, i els països membres de la Unió Europea no tenen prou diners per a crear uns programes d'estimulació econòmica que de tota manera ja solien fracassar en el passat.**

—Sí. Els nostres països no tenen llibertat de moviment, tret d'Alemanya.

—**Llavors, Alemanya hauria de ser la locomotora? Exigiu massa als vostres companys.**

—A Alemanya han reduït significativament el dèficit i encara tenen reserves per a créixer. Els sindicats alemanys negocien un augment salarial. Un creixement del poder adquisitiu solucionaria les necessitats internes d'Alemanya, cosa que podria resultar beneficiós per a tots.

—**I d'on haurien de venir els diners que voleu fer servir per a estimular l'economia?**

—A la Unió Europea hi ha uns quants fons estructurals que encara disposen de saldo. A més a més, tenim el Banc Europeu d'Inversions.

—**Si la Unió Europea hi posa els diners, Alemanya sempre ha de pagar més.**

—Per això necessitem préstecs europeus. D'aquesta manera Europa po-

dria deixar diners com a institució per tal d'impulsar projectes de creixement econòmic, és a dir, els diners vindrien dels estalvis dels seus ciutadans.

—**Merkel rebutja els eurobons perquè Alemanya n'hauria d'abonar interessos més alts.**

—Jo tampoc no vull uns eurobons que facen comunitaris els deutes de l'eurozona, com passarà a llarg termini. Jo vull que, mitjançant els eurobons, es financen inversions amb uns objectius clars i projectes de futur. No és pas igual. Hem de parlar de *bons de projecte*, no d'eurobons.

—**Ja no sona tan radical com al principi. Vau triar malament les paraules quan vau sol·licitar una renegociació?**

—L'actual president de França ja ha negociat aquest tractat, però el parlament encara no l'ha ratificat. Vull canviar-hi un seguit de punts, no trencar el pacte sencer. De tota manera, voldria que hi haguera un annex que tractara del creixement, i hauria de ser escrit al tractat.

—**Però fins i tot el socialdemòcrata alemany Peer Steinbrück ha titllat d'ingènues les vostres pretensions.**

—Els senyors Steinmeier i Gabriel també han dit que no té res d'ingenu voler aconseguir una nova Europa. A les eleccions es necessita una mica d'esperança i una mica d'atreviment.

—**Durant els últims anys Europa ha estat conduïda d'una manera efectiva mitjançant un directori franco-alemany, el conegut tàndem Merkozy. Continuarà aquest tàndem, ara com a Merlande?**

—De moment, no hem arribat tan lluny per a mesclar els nostres cognoms. No sóc un europeu poc entusiasmada. Sé que l'amistat franco-alemanya és una condició essencial i que sempre ha estat al capdavant dels països membres. Així i tot, no podem donar la impressió que a Europa el poder el controlen dos i que la resta han de seguir-los. Molts països no ho podrien acceptar. No vull dir que hi haja una direcció, sinó que es proposen coses.

“Vull que, amb els eurobons, es financen inversions clares i projectes de futur”

—No sols aspireu a aconseguir un nou pacte fiscal, també anuncieu que voldríeu canviar el tractat de pau franco-alemany del 1963 per un de nou, amb motiu del cinquantè aniversari. Creieu que és massa vell?

—No, nosaltres l'any vinent el volem reconèixer com cal. El tractat franco-alemany que es va signar a l'Elisi tenia un caràcter simbòlic molt fort. Adenauer i De Gaulle van signar un pacte que va unir tot allò que una vegada ens havia separat i que va fundar les nostres relacions en la confiança. Si fem una mirada al passat, també em semblen especialment importants els intercanvis entre els joves d'ambdós països.

—Llavors, per què és necessari un nou tractat?

—Una actualització cinquanta anys després voldria dir enviar un senyal intens. Es tracta d'una aposta de França i Alemanya pels joves. En la formació, en la ciència, en la innovació... D'aquesta manera podríem donar a Europa un exemple molt bonic. Potser podríem acordar que les pràctiques d'aprenentatge s'acabaren en empreses alemanyes i franceses, que tornàrem a aprendre la llengua del país veí. Podríem acordar de lluitar junts contra els desafiaments a què ha de plantar cara el nostre planeta: el canvi climàtic, les noves tecnologies...

—Voleu difuminar les diferències de pensament polític amb un gest bonic?

—Al món de la política els símbols tenen molta importància. Manifesten les voluntats i aconsegueixen noves realitats.

—França té deutes de més d'1,7 bilions d'euros i el vostre programa conté promeses molt cares: 60.000 llocs de feina nous en l'àmbit de l'educació, una reducció de l'edat de jubilació fins a seixanta anys per als francesos que es van incorporar prompte a la vida laboral... En total, voleu tornar a gastar 20.000 milions. Totes aquestes propostes són meres il·lusions?

—Tot això que proposeu és finançat d'una manera seriosa. També els 20.000 milions. Al final del meu mandat el presupost interior serà més equilibrat.

—Un rival vostre de l'esquerra ja us ha anomenat "Hollandreo", fent al·lusió a l'actual president socialista d'Atenes que va haver d'aplicar mesures d'austeritat bastant severes.

MATHEU DELMESTRE / SOLFE COMMUNICATION

També deixareu que l'esquerra etinga una decepció?

—Hi ha una esquerra a la qual res no li sembla suficient. Però si ara demanem massa, fracassarem.

—Voleu gravar tots els sous de més d'un milió d'euros l'any amb un impost del 75 %. Açò no seria populisme d'esquerra?

—El 75 % no és el que sorprèn. El que sorprèn és tenir un sou de més d'un milió d'euros. Els empresaris de les societats franceses que més cotitzen a la borsa es van apujar el sou d'un 34% el 2010, quan ens trobàvem en plena crisi. Aquest és el motiu pel qual faig la meua proposta. En temps de crisi se'ls pot exigir patriotisme i, dins el patriotisme, també hi ha present la solidaritat.

—Voleu ser, després de Sarkozy, que ara ocupa el càrrec de cap d'estat, el president que odia els rics?

—No m'agrada la riquesa obscena, la riquesa que no s'ha guanyat per mèrits propis. Que un empresari que ha aconseguit alguna cosa guanye un bon sou és legítim.

—Sarkozy us acusa d'estigmatitzar l'èxit.

—Si jo predicara el fracàs, donaria el meu suport a Nicolas Sarkozy.

—Ja heu guanyat les eleccions? Les enquestes pronostiquen que obtindreu una gran victòria, amb un 58% dels vots.

—Si es calma la gent que es mobilitza contra mi a les capitals europees, d'aquí

a dos mesos encara podrien passar moltes coses. L'actual president és un lluitador, dóna colps a tort i a dret, utilitza els temes de l'extrema dreta, com la immigració, per a tenir avantatge. Jo no canviaré el meu programa i eludiré les polèmiques barates i l'agressivitat desmesurada. Vull convèncer els francesos.

—Després de la victòria electoral el 1981, François Mitterland, el vostre model polític, va visitar la tomba de Jean Jaurès, el socialista més reformista, al seu panteó. Nicolas Sarkozy va fer una gran festa al restaurant de luxe Fouquet's amb un grup de milionaris. Quin símbol escolliríeu per a demostrar que sou una altra classe de president?

—Mitterrand tenia un sentit per als símbols, i va ser el primer president socialista des del 1958. Volia demostrar que hi ha una continuïtat històrica, una connexió entre les grans figures de la història de França. En canvi, jo seria un president en temps molt diferents. Per a mi, és molt important de mantenir la proximitat amb la gent. No vull fer res que siga ostentós ni res que siga molest per a les persones que no m'hagen votat. El triomfalisme m'és una cosa molt aliena. Un és el president de tots els francesos.

*Mathie von Rohr
Romain Leick
© Der Spiegel*

Traducció d'Adel Abugren